

Προτεινόμενες Απαντήσεις

Ιστορία Γενικής παιδείας

19-6-2017

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

- A1.** α. «Η Βουλγαρία... μυστική» σελ.70-73
β. «Προκειμένου... Σκόμπυ» σελ.135-136
γ. «Τα γιγάντια... δικαιωμάτων» σελ.154
- A2.** α. Σ
β. Λ
γ. Σ
δ. Σ
ε. Λ
- B1.** «Τέσσερις ήταν... χώρας» σελ.60
- B2.** α. «Ο εθνικισμός... του Μεγάλου Πολέμου» σελ.86
β. «Διαφορετικά προβλήματα... για τρία χρόνια» σελ.87-88

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Γ1. α. «Η άλλη πρόταση.. δόγματος» σχ. βιβλίο σελ.100. Συμπληρωματικά το κείμενο Α επισημαίνει τις βασικές μεθόδους επιβολής του φασισμού δηλαδή τη βία και την τρομοκρατία, ιδιαίτερα των «μελανοχιτώνων» με παραδείγματα παρμένα από την καθημερινή ζωή.

Συγκεκριμένα αρχικά θέτουν το στόχο της επιχείρησής τους και έπειτα χτυπούν κάθε περαστικό που αρνείται να χαιρετίσει τα φασιστικά σύμβολα ή η ενδυμασία του ήταν αντίθετη με τα χρώματα του φασισμού (παραπέμποντας στα χρώματα του σοσιαλισμού). Σε περίπτωση αντίδρασης η τιμωρία έπαιρνε υπερβολικές και παραδειγματικές διαστάσεις. Οι φασίστες κατέστρεφαν και έκαιγαν τα εργατικά συνδικάτα και τις πολιτιστικές λέσχες, δολοφονώντας και χτυπώντας όποιον συναντούσαν στα κτίρια αυτά.

Το κείμενο Β προσδιορίζει τον τρόπο προσηλυτισμού των Ιταλών στο φασισμό. Αρχικά η εκπαίδευση στοχεύει στην δημιουργία ανθρώπων με σωματική δύναμη, πειθαρχία, αντοχή και αφοσίωση στο φασισμό δηλαδή οπαδών και όχι καλλιεργημένων και ανεξάρτητων πολιτών. Αυτή ήταν η μέθοδος σε όλα τα επίπεδα εκπαίδευσης, αφού ακόμη και στο Πανεπιστήμιο προωθούνταν η προπαγάνδα και από τους ίδιους τους καθηγητές μέσα από την ενδυμασία τους. Αξιοσημείωτη είναι η στρατολόγηση και των δύο φύλων από την ηλικία των 8 ετών, συμμετέχοντας στις φασιστικές εκδηλώσεις με τις ανάλογες στολές και τα ψεύτικα όπλα. Έτσι τα αγόρια μάθαιναν την ομαδικότητα και την στρατιωτική ζωή και τα κορίτσια προκειμένου να γίνουν «ψυχωμένες μητέρες» περνούσαν ανάλογη διαπαιδαγώγηση που τα προετοίμαζε να θυσιάσουν ακόμη και τα ίδια τους τα παιδιά για το φασισμό.

β. «Η άνοδος των φασιστών... αυταρχισμού» σελ.100.

Δ1. α. «Η κυβέρνηση του Γεωργίου... ιστορίας» σχ. βιβλ. Σελ.158.

Συμπληρωματικά και το κείμενο Α και το κείμενο Β αναφέρονται στους τρόπους άσκησης της διδακτορίας. Συγκεκριμένα, οι πρώτες ενέργειες αφορούσαν το «πολιτιστικό» επίπεδο της χώρας με την απαγόρευση και κατάσχεση μεγάλου αριθμού βιβλίων. Στην ημερολογιακή καταγραφή του Μιχάλη Μερακλή στις 03 Ιουνίου 1967 επισημαίνεται η περίοδος αυτή ως ο πιο «μαύρος μεσαίωνα», αφού πολλά βιβλία καταδικάστηκαν ως παράνομα, όπως κάποιων γνωστών αριστερών συγγραφέων από τη μία και κοινωνιολογικών μελετών και μεταφράσεων αρχαίων κλασικών που έγιναν από αριστερούς, από την άλλη.

Στο παράθεμα Β παρουσιάζονται οι πιο σκληρές μέθοδοι επιβολής της δικτατορίας απέναντι στους αντιφρονούντες. Οι εξορίες, οι φυλακίσεις, τα έκτακτα στρατοδικεία αποτελούν τις πρώτες ενέργειες των συνταγματαρχών. Συγκεκριμένα στις 25-04-1967 πραγματοποιήθηκαν 10 έκτακτα στρατοδικεία σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και σε πολλές πόλεις της Ελλάδας. Έτσι, κατά την περίοδο 1967-1974 εκδόθηκαν 4493 καταδίκες για πράξεις αντιδικτατορικές από τα έκτακτα στρατοδικεία και εφετεία. «Επίσης η χώρα απομονώθηκε... δικτάτορες» και «Στις 25 Νοεμβρίου 1973... εξουσία» σχ. βιβλίο σελ.158-159

β. «Κορύφωση... βασανισμούς» σχ. βιβλίο σελ. 159. Συμπληρωματικά το κείμενο Γ και το κείμενο Δ αναφέρονται στην αντιστασιακή δράση των φοιτητών κατά της χούντας. Συγκεκριμένα στο κείμενο Γ επισημαίνεται η εξέγερση των φοιτητών της Νομικής Σχολής της Αθήνας, οι οποίοι στην ταρατσα του κτιρίου τραγούδησαν την «Ξαστεριά» (ριζιτικό τραγούδι, που έγινε σύμβολο του αντιστασιακού αγώνα) και βροντοφώναξαν στην αστυνομία και στους παρευρισκόμενους τα συνθήματα «Κάτω η Χούντα», «Δημοκρατία» και «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ». Οι αντιδράσεις του κόσμου ήταν θετικές. Αρχικά ξαφνιάζονταν από το αναπάντεχο γεγονός της εξέγερσης κοιτάζοντας περίεργα και κάποιοι χωρίς να νιώθουν φόβο δήλωσαν την συμπαράστασή τους.

Στο κείμενο Δ περιγράφεται η αντίδραση και η επικοινωνία των φοιτητών του Πολυτεχνείου Θεσσαλονίκης με τον κόσμο. Μιλώντας από το ραδιοφωνικό σταθμό οι φοιτητές προσπαθούν να αφυπνίσουν το αίσθημα της ευθύνης όλων των πολιτών απέναντι στις απαράδεκτες ενέργειες του στρατού, ο οποίος έχει κυκλώσει το χώρο του Πανεπιστημίου και με τον οποίο βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις. Έπειτα ζητούν από τον στρατό να μην χτυπήσει τα «αδέλφια του» καθώς στρατός και φοιτητές έχουν κοινό εχθρό και γι' αυτό δεν

πρέπει να υπακούσουν σε καμιά εντολή και να χτυπήσουν φοιτητές. Τέλος ζητούν συμπαράσταση από γονείς, καθηγητές πολίτες και απ' όλο τον ελεύθερο κόσμο.